

Drugog dana boravka u Julijskim Alpama junaci naše priče kreću prema Pogačnikovom domu, a putem susreću Leteće Holandeze i...

Ustajemo rano, oko 6 ili 6:30, nisam više siguran. Vrijeme je odlično, iako smo sinoć zaspali sa jakom kišom. Umivene grdosije oko nas sjaje na jutarnjem suncu, prizor je prekrasan. Uistinu, čovjek se puno bolje osjeća kad gurne ujutro glavu kroz prozor i ne vidi ulicu ispod svoje zgrade i susjedni neboder, nego nešto ovakvo. Krasan način za započeti dan. Doručak u ugodnom društvu, i u ugodnom ambijentu. Sa planovima kovanim iz adrenalina, predviđenima za današnji dan. Spakiramo neophodne stvari u mali ruksak, a naše krmke (kako od milja zovemo velike ruksake) ostavljamo u skloništu, uzdajući se u planinarsku etiku eventualnih posjetitelja. Na stranu sve to, uzimamo novce i dokumente. Nije ih teško nositi. Novci neće trebati, sigurno, a ne daj Bože da nam zatrebaju dokumenti. >;->>> (da nas lakše prepoznaju). ;-) Krenuli smo prema Škrlatici, put je neloše markiran, sve ide po planu. Uzveremo se na vrh zadnjeg sipara i time dolazimo na kraj "normalnog" dijela puta. Dalje je ulaz u stijenu, nešto slično usponu kroz Krišku Stenu jučer, samo (kažu) teže i opasnije (škakljivije). Sjeli smo par minuta da se malo odmorimo od veslanja uz strmi sipar. Za neupućene, sipar je strma padina tvorena od drobljenog kamena, manje ili više krupnog, plići ili dublji (mjereno po tome koliko se nogom tone unutra). Padina je toliko strma da jedva to kamenje samo stoji, urušava se na najmanji podražaj. NEMA gore stvari za penjanje uzbrdo od sipara, i NEMA bolje stvari za spuštanje nizbrdo od sipara. Tko zna trčati niz to, može se u trenu spustiti nekoliko stotina metara visinske razlike, ako ga potrefi toliki sipar. Obično je uz njega označena nekakva planinarska staza, kojom se ljudi penju i spuštaju (oni manje odvažni, koji i nizbrdo idu stazom).

